ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Νέος ἀναστεναγμὸς καὶ νέοι λυγμοὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ ὑπόγειο. Ὁ Παρνταγιάν, ἔχοντας μαζύ του τὸν Πιπὼ κ' ἕναν ἄλλο ἀδέσποτο σκύλο, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Πιπὼ εἶχε πάσει τελευταία στενὲς φιλίες, πλησίασε στὴν πόρτα κ' ἀφουγκράστηκε. Ἄνοιξε κατόπιν καὶ διέκρινε τὸν Γκίλ γονατισμένο στὸ σκοτάδι.

— Ἱππότα, εἶπε τότε ὁ τυχοδιώκτης στὸ γιό του, κάθησε ἐδῶ στὴν πόρτα μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια κ' ἂν κανένας ἀτ' αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους προσπαθήσει νὰ φύγῃ, σκότωσέ τον.

— Ἔλεος, αὐθέντα! ψιθύρισε ὁ ἐπιστάτης.

— Ἀ, βλέπω ὅτι φοβᾶσαι πολὺ τὸ θάνατο...

— Ναί, φοβᾶμαι πολύ... πάρε πολύ... μὴ μὲ θανατώσετε!...

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Γκίλ ἔτρεμε σύγκορμος.

— Φοβᾶσαι! ἐξακολούθησε νὰ τοῦ λέῃ ὁ Παρνταγιάν. Κι' ἂν σοῦ ἔδινα τὴν εὐκαιρία νὰ γλυτώσῃς τὴ ζωή σου;

— Ὦ! ἐψέλλισε ὁ ἐπιστάτης, ἑνώνοντας τὰ χέρια του ἱκετευτικά. Θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε... Ζητῆστε μου ὅ,τι ἔχω... Θὰ σᾶς δώσω ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μου... Εἶμαι πλούσιος, πολὺ πλούσιος...

— Δὲν τὰ θέλω τὰ χρήματά σου! τοῦ εἶπε ὁ Παρνταγιὰν περιφρονητικά.

— Τί θέλετε λοιπόν; Ὦ, πέστε μου, πέστε μου, γιὰ τὸ Θεό! Φοβᾶμαι, πολὺ φοβᾶμαι...

— Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν θὰ σὲ κρεμάσω. Δὲν θὰ σ' ἀγγίξω μάλιστα καὶ θὰ σ' ἀφήσω ἐλεύθερο νὰ φύγῃς, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία...

— Ποιά; ρώτησε ὁ γέρος μὲ ἀνέκφραστη χαρά.

— Νὰ μοῦ πῆς σὲ ποιὸ μέρος ὁ κύριός σου ὡδήγησε τὴν κυρία ντὲ Πιὲν καὶ τὴν κόρη της....

Ὁ Γκίλ κύτταξε τὸν Παρνταγιὰν τρομαγμένα καὶ τοῦ εἶπε:

— Λοιπὸν σκοτώστε με, ἂν θέλετε. Ποτὲ ὅμως δὲν θὰ μάθετε αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε...

Ὁ Παρνταγιάν, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, φώναξε στὸ γιό του:

— Ἱππότα, δῶσε μου τὸ σκοινὶ νὰ κρεμάσω αὐτὸ τὸ κτῆνος!

Ὁ Γκίλ ὅμως δὲν τὰ ἔχασε.

— Ξέρω καλά, ὅτι δὲν φέρατε τὸ σκοινὶ ποὺ λέτε, εἶπε στὸν τυχοδιώκτη. Σᾶς πληροφορῶ λοιπόν, ὅτι στὴν αὐλὴ εἶνε ἕνα ἁμαξάκι καὶ μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα ἐξαίρετο σκοινί. Μ' αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς δέσω καὶ νὰ σᾶς φίξω ἔπειτα στὸ ποτάμι. Πηγαίνετε νὰ τὸ πάρετε καὶ κρεμάστε με...

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! βρυχήθηκε ὁ Παρνταγιάν. Αὐτὸς ὁ γέρος εἶνε νόστιμος, μὰ τὴν ἀλήθεια...

Καί, τραβῶντας τὸ μαχαῖρι του, εἶπε:

— Γκίλ, ἐκτιμῶ τὸ θάρρος σου καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σὲ κρεμάσω, ἀλλὰ θὰ σὲ σκοτώσω μ' αὐτό....

— Ἐμπρός, χτυπᾶτε, νὰ ἡ καρδιά μου! ἀποκρίθηκε ὁ Γκίλ, ἀνοίγοντας τὸ φόρεμά του. Μονάχα, ἂν θέλετε νὰ εἰσακούσετε τὴν ἐπιθυμία ἑνὸς μελλοθανάτου, σᾶς παρακαλῶ νὰ πῆτε στὸ στρατάρχη Μονμορανσύ, ὅτι πέθανα πιστὸς στὸν ὅρκο μου καὶ σ' αὐτόν.

Ἔξαφνα, πίσω ἀτ' τὸν τυχοδιώκτη, ἀκούστηκε μιὰ τρεμάμενη φωνή:

— Κύριε Παρνταγιάν....

Ὁ τυχοδιώκτης γύρισε κι' εἶδε νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος του ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Γκίλ, ὁ Γκυγιώ.

— Ἔννοια σου, τοῦ εἶπε ὁ Παρνταγιάν, θἄρθῃ κ' ἡ δική σου ἡ σειρά. Ἄσε νὰ διορθώσω πρῶτα τὸ θεῖο σου κ' ἔπειτα θὰ λογαριαστοῦμε καὶ μαζύ...

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Γκυγιώ, καὶ γιὰ νὰ γλυτώσω τ' αὐτιά μου, ἔχω νὰ σᾶς προτείνω ἕνα συμβιβασμό. Ἐγὼ γνωρίζω σὲ ποιὸ μέρος βρίσκονται ἡ δυὸ κυρίες ποὺ ζητᾶτε.

— Σκασμός, ἀχρεῖε! τοῦ φώναξε ὁ θεῖος του. Μὴν πιστεύεις αὐτὸν τὸ βλάκα, κύριε Παρνταγιάν....

— Συγνώμην, ἀλλ' «αὐτὸς ὁ βλάκας» ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τ' αὐτιά του.... τὸν διέκοψε ὁ ἀνεψιός του.

— Θὰ σᾶς πῆ ψέμματα, ἐξακολούθησε ὁ Γκίλ. Θέλει νὰ σᾶς ἐξαπατήσῃ. Μὴν τὸν πιστεύετε...

— Ὄχι, θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, φώναξε ὁ Γκυγιώ. Ἐγὼ ἀκολούθησα ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ἁμάξι καὶ τὰ εἶδα ὅλα. Εἶδα καὶ ποῦ στάθηκε τὸ ἁμάξι...

Ἀμέσως κατέβηκε κ' ὁ γιὸς Παρνταγιὰν στὸ ὑπόγειο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια.

— Ἐμπρός, λέγε! διέταξαν πατέρας καὶ γιὸς μαζὺ τὸν Γκυγιώ.

— Ἀναλαμβάνω λοιπὸν νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸ μέρος αὐτό, συνέχισε ὁ ἱπποκόμος μὲ τὰ μακρυνὰ αὐτά. Θὰ σᾶς πάω στὸ σπίτι ὅπου βρίσκονται ἡ δυὸ κυρίες.

— Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι αὐτό; ρώτησε μ' ἀνυπομονησία ὁ γιὸς Παρνταγιάν.

— Στὴν ὁδὸ Ἀσκίας.

— Στὴν ὁδὸ Ἀσκίας! ψέλλισε κατάπληκτος ὁ ἱππότης. Καὶ σὲ ποιὸ σπίτι ἀκριβῶς;

— Σιωπή, ἄτιμε! Σκάσε, σοῦ λέω! ὠργίσθαν ὁ Γκίλ.. Ἂν τὸ μάθει ὁ ἀφέντης, θὰ σὲ ψήσῃ ζωντανό...

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος θέλω νὰ σώσω τ' αὐτιά μου, γιὰ τὰ παρακάτω ἔχει ὁ Θεός!... ἀποκρίθηκε ὁ Γκυγιὼ μ' ἀταραξία.

Καὶ κατόπιν, γυρίζοντας στὸν Παρνταγιάν, πρόσθεσε:

— Κύριε, τὸ σπίτι ὅπου εἶνε φυλακισμένες ἡ δυὸ κυρίες, μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆκε εὔκολα. Εἶνε ἀκριβῶς στὴ γωνία τῶν ὁδῶν Ἀσκίας καὶ Τραβερσίνας καὶ ἔχει πράσινη πόρτα...

Ὁ ἐπιστάτης ἔβγαλε τότε μιὰ κραυγὴ γεμάτη ὀργὴ κ' ἀγανάκτησι κ' ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἦταν σίγουρη ἀπόδειξις ὅτι ὁ Γκυγιὼ δὲν ἔλεγε ψέμματα.

— Ἄς τρέξουμε, μὴ χάνουμε καιρό! φώναξε ὁ πατέρας Παρνταγιάν.

Ὁ νέος ὅμως φαινόταν διστακτικὸς κ' ἔμενε ἀκίνητος. Συλλογιζόταν ὅτι, ἂν καὶ εἶχε πάει πολλὲς φορὲς στὸ σπίτι αὐτό, στὴν ὁδὸ Ἀσκίας γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀλίκη, βρῆκε πάντα τὴν πόρτα κλειστή.

— Πᾶμε, εἶπε τέλος. Τὴν ἀλήθεια θὰ τὴν μάθω ἀτ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν Ἀλίκη, ἂν κατορθώσω νὰ τὴν ἰδῶ.

Ὁ πατέρας Παρνταγιὰν δὲν κατάλαβε τ' σημασία αὐτῶν τῶν λόγων κ' ἑτοιμάστηκε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ γιό του.

— Σᾶς χαρίζω τώρα τὴ ζωὴ καὶ τῶν δυό, εἶπε στὸν Γκὶλ καὶ στὸν ἀνεψιό του. Πηγαίνετε μόνοι σας νὰ κρεμαστῆτε....

— Ἀλλοίμονο, καταλαβαίνω πὼς δὲν θὰ γλυτώσω τὸ κρέμασμα!.... τραύλισε ὁ ἐπιστάτης.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ πάθετε τίποτε, τοῦ καθησύχασε ὁ ἱππότης. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι θὰ πληροφορήσω ἐπισήμως τὸ στρατάρχη πὼς δὲν ἔμαθα ἀπὸ σᾶς τὸ μυστικό....

— Σᾶς πιστεύω, κύριε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Μονάχα ἡ μαρτυρία σας μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ, ψιθύρισε ὁ Γκίλ.

Ἐνῶ διεξαγόταν ἡ συζήτησα αὐτὴ μέσα στὸ ὑπόγειο, ὁ Γκυγιὼ εἶχε ἐξαφανιστεῖ.

Ὁ Γκίλ, καθισμένος ἐπάνω σ' ἕνα βαρέλι, εἶχε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια κ' ἔκλαιγε τὴν τύχη του.

Οἱ δυὸ Παρνταγιὰν τὸν ἄφησαν σπὰ χάλια του καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ μέγαρο Μέσμ. Ἅμα βρέθηκαν στὸ δρόμο, ὁ πατέρας εἶπε στὸ γιό του:

— Ποιὸς νὰ κατοικῇ τάχα στὸ σπίτι μὲ τὴν πράσινη πόρτα; Πολὺ παθανὸν κανένας ἀξιωματικὸς τοῦ Μονμορανσὶ μὲ δλόκληρη φρουρὰ μαζύ του. Σοῦ προτείνω λοιπὸν νὰ περιμένωμε νὰ νυχτώσῃ κ' τότε νὰ πᾶμε μαζὺ γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὶς δυστυχισμένες ἐκεῖνες γυναῖκες.

— Πατέρα, ἀποκρίθηκε ὁ ἱππότης, ἐκεῖ μέσα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀξιωματικός, οὔτε φρουρά. Θὰ πάω μόνος μου ἐγώ....

— Τὸ ξέρεις λοιπὸν αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Ναί, τὸ ξέρω. Μονάχα γιὰ ἕνα τρᾶγμα ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ....

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Εἶνε κανένα μυστικό;

— Ναί, ἕνα μυστικὸ ποὺ πρέπει νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσω. Εἶνε τὸ μυστικὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπῶ καὶ σέβομαι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον στὸν κόσμο, ὕστερ' ἀπὸ σᾶς, πατέρα.

('Ακολουθεῖ)

'Ο Παρνταγιὰν πλησίασε στὴν πόρτα κι' ἀφουγκράστηκε...